

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen drejer sig om fortolkningen af indfødsretslovens § 1, stk. 1, herunder om A hvis mor ikke er dansk statsborger, ved fødslen har erhvervet dansk indfødsret som følge af undfangelse ved assisteret reproduktion med sæd fra en såkaldt åben sæddonor, der har dansk statsborgerskab.

Efter indfødsretslovens § 1, stk. 1, erhverver et barn indfødsret ved fødslen, hvis "faderen, moderen eller medmoderen" er dansk.

Indfødsretsloven og forarbejderne til bestemmelsen indeholder ikke nogen nærmere afgrænsning af begrebet "faderen".

Det fremgår bl.a. af forarbejderne til § 1, stk. 1, jf. de almindelige bemærkninger og de specielle bemærkninger til ændringen af § 1, stk. 1, i lovforslag nr. L 162 af 26. marts 2014, at bestemmelsen bygger på et afstammingsprincip (*ius sanguinis*-princip), hvorefter forældrenes statsborgerskab har betydning for, om en person erhverver dansk indfødsret ved fødslen.

Efter dansk ret er spørgsmålet om, hvem der skal anses som forældre til et barn reguleret af børnelovens bestemmelser. Heraf følger bl.a., at en sæddonor ikke anses som far til et barn, der med hans sæd er blevet til ved assisteret reproduktion, hvis sæden er doneret til et vævscenter, der distribuerer sæd, en sundhedsperson eller en person, der arbejder under en sundhedspersons ansvar, medmindre andet følger af § 27, § 27 a, stk. 1, eller § 27 b.

Det er ubestridt, at A er undfanget ved assisteret reproduktion med sæd fra en dansk sæddonor, der efter børneloven ikke kan anses som far til A.

Landsretten finder, at der hverken efter ordlyden af indfødsretslovens § 1, stk. 1, eller lovens forarbejder er holdepunkter for at antage, at det har været

tilsigtet, at begrebet "faderen" i lovens § 1, stk. 1, skulle have et andet indhold end efter børnelovens bestemmelser. Dette understøttes også af, at indfødsretslovens § 1, stk. 1, og børnelovens bestemmelser bygger på samme betænkning (nr. 1350/1997) fra Justitsministeriets Børnelovsudvalg. Begrebet "faderen" i indfødsretslovens § 1, stk. 1, må således skulle forstås i overensstemmelse med bestemmelserne i børneloven, herunder lovens § 28.

På denne baggrund finder landsretten, at en sæddonor, der ikke kan anses som far til et barn efter børnelovens § 28, heller ikke kan anses som far til barnet efter indfødsretslovens § 1, stk. 1.

Da A ikke er stillet anderledes end andre børn, der ikke har en far i retlig forstand, er der heller ikke er grundlag for at fastslå, at Udlændinge- og Integrationsministeriets afgørelse og fortolkning af indfødsretsloven er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14, jf. artikel 8, ligesom ministeriets afgørelse ikke strider mod børnekonventionen.

Landsretten tager herefter Udlændinge- og Integrationsministeriets påstand om frifindelse til følge.

Med hensyn til spørgsmålet om sagsomkostninger for landsretten bemærkes, at sagen er henvist til landsretten i henhold til retsplejelovens § 226, stk. 1, som principiel. Henset hertil og til karakteren af de spørgsmål, som landsretten har skullet tage stilling til, finder landsretten, at der foreligger sådanne særlige grunde, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger til den anden part, jf. retsplejelovens § 312, stk. 3.